

et Telegram, kunde man have ringet Stats-telefonen op, tilkaldt Ritmesteren eller Sergenten og sendt et ridende Bud til Vejstrup. Faderen kunde da have naaet at komme med Nattoget fra Kolding — der gaar et Klokken 1 og et Klokken 1 $\frac{1}{2}$ — og kommen til Odense og se sin Søn, inden han døde. Det er altsaa en urigtig Fremstilling, de militære her have givet, og naar Kultusministeriet har været saa redebon til straks at tage Affære, maa det forundre, for jeg synes, at de skiftende Kultusministre ellers ikke have været saa overordentlig ivrige efter at komme til Klarhed over de Forhold, som mere eller mindre forsømmelige Embedsmænd have gjort sig skyldige i, og som med Rette have paa-draget dem Offentlighedens Mistillid.

Men lad det nu være, at Faderen ikke har kunnet faa dette Telegram, som de militære sige, og at de ikke have kunnet sætte sig i Forbindelse med ham, hvad der er ganske uoverensstemmende med de faktiske Forhold; om Faderen var kommen til Stede, vilde dog den unge Mand være død. Der kunde ikke være forhindret noget, han kunde ikke være bleven helbredet. Men selve Behandlingen af Soldaten er ikke noget opmuntrende Eksempel paa den Behandling, der bliver udvist overfor en Del af de unge Mænd, der gaa ind i Tjenesten. Vi anmodede straks gennem vor Presse — for øvrigt ogsaa her i Rigsdagssalen — om, at der maatte blive foranstaltet en offentlig Undersøgelse af denne Sag. Det skete ikke ud over dette, at der altsaa fandt en almindelig Afhøring Sted ved Militæret, som dette fandt tilfredsstillende. En grundig, omfattende Undersøgelse støttende sig til Vidneudsagn fra alle, der kunde kende Sagens Enkelt-heder, fandt ikke Sted. Derimod blev der efter Ordre fra Forsvarsministeriet anlagt Søgsmaal mod den ansvarlige Redaktør af „Fyns Socialdemokrat“, som er Medlem af dette Ting, og mod Redaktøren af „Kolding Socialdemokrat“. Det bliver altsaa vor Opgave at føre de Vidnesbyrd, som vise Berettigelsen af de Paastande, Redaktionerne ere fremkomne med.

Fra Forsvarsministeriet var der i Forvejen tilgaaet Offentligheden Meddelelse om, at der ikke forelaa det fjerneste, som kunde kaste Skygge over de militære Myn-digheder. Nu er det ikke den letteste Sag for et Blad at tilvejebringe det absolutte og fulde Bevis, selv om det eksisterer, for de Udsagn, der fremkomme, og selv om det var Tilfældet, kan der meget vel i en Artikel, som i Realiteten er fuldstændig

korrekt, være benyttet Udtryk af den Beskaffenhed, at de blive mortificerede af Retten paa Grund af deres Skarphed, saaledes at Redaktøren bliver dømt, skønt han i Realiteten har fuldkommen Ret. Imidlertid lykkedes det Redaktionerne af de socialdemokratiske Blade at tilveje-bringe Klarhed i denne Sag.

I denne Forbindelse maa jeg maaske sige, at denne Sag i sig selv indeholder en Appel til Ministeriet om at forelægge Forslag til Revision af den militære Retspleje. Det er neppe noget Brud paa nogen Diskretionspligt, naar jeg her oplyser, at den tidligere Forsvarsminister i Anledning af en Henvendelse fra mig i denne Sag sagde: Ja, men der er dog mere Udsigt til, at hele Sandheden vil komme for en Dag, naar De faar et civilt Søgsmaal, end naar det er gennem den militære Ret, Under-søgelsen skal foregaa. Der er ingen Tvivl om, at Forsvarsministeren i nogen Grad har Ret. Det er, som sagt, lykkedes os at føre de afgørende Beviser for, at der er overgaaet Rekrut Andersen-Juel en Med-fart, som jeg haaber, at ikke alene den civile Offentlighed vil misbillige, men ogsaa et stort Antal af Hærens overordnede er fortrydeligt over.

Vi have, som sagt, ladet indstævne en Række Vidner, de, som altsaa kunne vide Besked om Sagen. Vi lod gennem vor Sagfører, Overretssagfører Jens Rasmussen, Odense, indstævne 5 Rekrutter, af hvilke i den første Vidnesag imidlertid de 2 ikke kunde være til Stede paa Grund af Sygdom. De 3 vare Typograf Thomsen, Former Martin Petersen og Blikkenslager Krüger. Det første Vidne var Typograf Thomsen, der imidlertid ikke af personlig Erfaring havde noget Kendskab til Sagen; han var med til pr. Ambulance, erklærer han for Retten, at transportere Andersen-Juel paa Sygehuset ca. 1 $\frac{1}{2}$ Time efter, at Krampeanfaldene vare begyndte. Paa Spørgsmaal erklærede Vidnet, at der blandt Mandskabet herskede stor og bitter Harme over den Behandling, der er bleven Andersen-Juel til Del, og navnlig over, at han 2 Gange var bleven afvist af Lægen. Det andet Vidne, Former Petersen, der havde været Andersen-Juels Sidekammerat, forklarer, at Andersen-Juel efter at være afvist af Lægen marcherede ud i Marken, hvor han henvendte sig til Premierløjtnanten om Fritagelse for Tjenesten, men fik det Svar, at naar Lægen erklærede ham for tjenstdygtig, kunde han ikke fritage ham for Øvelse. Paa videre Fore-spørgsel erklærer Vidnet, at han ikke be-